

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2024 r. na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie zażalenia skazanego P. L.

na zarządzenie Przewodniczącej X Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2024 r., w sprawie o sygn. akt X WKK 53/23 - X Ka 677/23, o odmowie przyjęcia kasacji obrońcy skazanego, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 12 stycznia 2024 r., w sprawie X WKK 53/23 - X Ka 677/23, Przewodnicząca X Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie, na mocy art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k., odmówiła przyjęcia kasacji wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 września 2023 r., sygn. akt X Ka 677/23, przez obrońcę z wyboru skazanego P. L., wobec jej niedopuszczalności z mocy ustawy. Podniosła, że zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. To ograniczenie zgodnie z art. 523 § 4 k.p.k. nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Tymczasem w przedmiotowej sprawie oskarżony został skazany na karę

grzywny oraz orzeczono zadośćuczynienie. Niedopuszczalne i nieskuteczne zatem jest podnoszenie przez obrońcę zarzutów obrazy innych przepisów prawa, poza uchybieniami wymienionymi w art. 439 k.p.k.

Zażalenie na to zarządzenie złożyła obrońca P.L., podnosząc zarzut naruszenia art. 523 § 1 k.p.k. W konkluzji wniosła o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie kasacji do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skarżącej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z akt sprawy wynika, że na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 9 maja 2023 r., sygn. akt II K 371/22, P. L. został skazany za czyn z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. na karę 100 stawek dziennych grzywny przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 zł. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz oskarżycielki prywatnej B. L. kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za wyrządzoną jej krzywdę (k. 232-233).

Wskutek złożenia apelacji przez obrońcę oskarżonego i przez oskarżonego, wyrok ten został utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 11 września 2023 r., w sprawie o sygn. akt X Ka 677/23.

Od tego wyroku Sądu odwoławczego kasację wniosła obrońca z wyboru skazanego P. L. - radca prawna M. J. W kasacji przedstawiła zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego w postaci art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., a także art. 438 pkt 4 k.p.k. oraz art. 520 § 1 k.p.k., poprzez rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności naruszenie art. 1 § 2 k.k. oraz art. 216 § 2 k.k. - i tym samym utrzymanie przez Sąd II instancji rażąco wysokiej kary w sytuacji, gdy stopień szkodliwości społecznej czynu był znikomy.

Sąd Najwyższy stwierdza, iż analiza przedmiotowej sprawy musi prowadzić do oczywistego i jednoznacznego wniosku, że skoro oskarżony został skazany na karę grzywny oraz orzeczono zadośćuczynienie, to niedopuszczalne i nieskuteczne jest podnoszenie przez obrońcę zarzutów obrazy innych przepisów prawa, poza uchybieniami wymienionymi w art. 439 k.p.k. – a takich w kasacji nie przedstawiono. Tego faktu nie zmienia próba wykazania w zażaleniu, że uchybienia przedstawione w kasacji są tak istotne i rażące, że praktycznie mają rangę

bezwzględnych podstaw odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., a zatem skazanemu z tego tytułu miałoby przysługiwać prawo do wniesienia kasacji.

Trafnie podniesiono w zaskarżonym zarządzeniu, że zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W tej sytuacji zażalenie obrońcy skazanego na zarządzenie Przewodniczącej X Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2024 r. należało uznać za bezpodstawne, a więc nie mogło wyrzeć skutku w postaci uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Tym bardziej było bezskuteczne, że w uzasadnieniu tego środka zaskarżenia podniesiono wyłącznie zarzuty skierowane przeciwko wyrokowi Sądu drugiej instancji (co jest uprawnione w kasacji), a nie przeciwko samemu zarządzeniu.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

[J.J.]

[ał]